

dighed, er noget almindeligen Anerkjendt. Det gjælder forøvrigt ikke blot for Kjøbenhavn, men ogsaa for Kjøbstæderne omkring i Landet; ogsaa der savnes i højeste Grad Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes, naar et nyt Gadeanlæg finder Sted, idet vel Nogle paatage sig at sætte de vedkommende Gader i en tilbørlig og sømmelig Orden, men Mange forsømme det, idet de blot see hen til den pecuniære Interesse. Men det er ikke alene i Kjøbstæderne, at den paapegede Mangel findes, men det er mig bekendt, at den ogsaa findes paa Landet, og jeg skulde fælle meget, om ikke ogsaa det Sogn, som den ærede Landsstingsmand, der boer udenfor Porten, men ikke paa Byens Grund (Bjerring), har omtalt, i høj Grad føler Manglen af ikke at have saadanne Bestemmelser. Jeg troer ikke at huske feil, naar jeg siger, at Sogneforstanderskabet i den Commune specielt har paapeget det og i den Erklæring, som det til Indenrigsministeriet har afgivet over Udskyningsagen, har forlangt, at Udskyningsstilladelse fra Ministeriets Side skulde gjøres afhængig af visse ikke ubetydeligt indskrænkende Bestemmelser. Det kunde let være, at en saadan Bestemmelse, der bliver tagen vilkaarligt af Sogneforstanderskabet, vil være endnu uheldigere end det, der er anført her som gjældende i Loven for Kjøbenhavns Communalbestyrelses Vedkommende. Jeg troer saaledes, at det er meget vigtigt, at der er en Lovbestemmelse i den Retning, som omhandles i § 2, og saalænge, indtil jeg seer et bedre Forslag, agter jeg at stemme derfor.

Indenrigsministeren: Jeg lægger ikke Dølgemaal paa, at jeg ved min Bemærkning om det Naturlige i, at Ændringsforslag være fremkomne fra de ærede Medlemmer, som ikke ere entge i de omspurgte Paragrapher, ogsaa sigtede til den ærede 2den Landsstingsmand for 1ste Kreds (Wessely). Jeg kan aldeles ikke anerkjende, at det er en Grund til ikke at stille Ændringsforslag, at man har en saa stor Tro til et Forslag, at man mener, at de Grunde, der ville blive anførte for at forsvare det, skulde fremkalde en fuldkommen Omstemning. Her er jo nemlig et Forhold, hvor der ikke kan være skjulte eller dunkle Grunde, men

det er en Ting, der maa ligge klart for Alle, og den ærede Landsstingsmand kunde altsaa ikke vente, at der skulde komme Aabenbaringer frem, hvorved hans Anskuelse skulde kunne forandres. Men det, som jeg troer, at vi Andre ønske, og som jeg idetmindste kunde have ønsket, det var, at vi her ved denne anden Behandling af Sagen havde seet de Indvendinger, som gjøres, fremkomne i en praktisk Form; paa denne Maade antager jeg, at vi kunde have faaet et virkeligt Udbytte af Sagens Forhandling, hvilket det forekommer mig vanskeligt at opnaae ved den Maade, hvorpaa den nu er tagen. Det ærede Thing vil i den Maade, hvorpaa jeg, skjøndt Sagen fremkom seent fra Communalbestyrelsen, har gennemgaaet og veiet den, have seet, at jeg personlig Intet ønsker hellere end at gjøre Bestemmelserne saa fornuftige, hensigtsmæssige og betryggende som muligt; men jeg troer, at vi maae vogte os for disse Stikord, som gjøre megen Stæde, og for, saasnart man i et nyt Forhold seer en Myndighed anvendt lidt anderledes end tidligere, saa at gjøre Modstand derimod, medens man Intet har at udsætte paa de tidligere indrømmede Myndigheders Udøvelse, og de fleste saaledes finde sig i Ligningen efter Formue og Leilighed — hvorved jeg i Forbigaaende skal bemærke, at jeg troer ikke paa de Regler, hvor efter den ærede Landsstingsmand (Wessely) meente, at Ligningen skulde stee; det er en vilkaarlig Myndighed, som i denne Henseende er lagt i Ligningscommissionens Haand. Nu, fordi denne Myndighed træder frem i en noget anden Form, at give den disse forhadte Navne, hvorved man unddrager sig fra en virkelig Prøvelse af Sagen, idet man skyder sig ind under et enkelt Ord, det kan jeg ikke finde be rettigt.

Bjerring: Jeg maa indrømme den høit ærede Minister, at den Deel, som Ministeriet har i dette Lovudkast, er det Bedste, det Gnefte, saa at sige, som jeg synes om. Hvad derimod den høitærede Ministers Bemærkning om § 2 angaaer, maa jeg tilstaae, at det, han har ytret, endnu ikke er mig fyldestgjørende. Vel veed jeg, at naar en Gade eller Vej anlægges, saa maae de Personer, for hvem Ga-